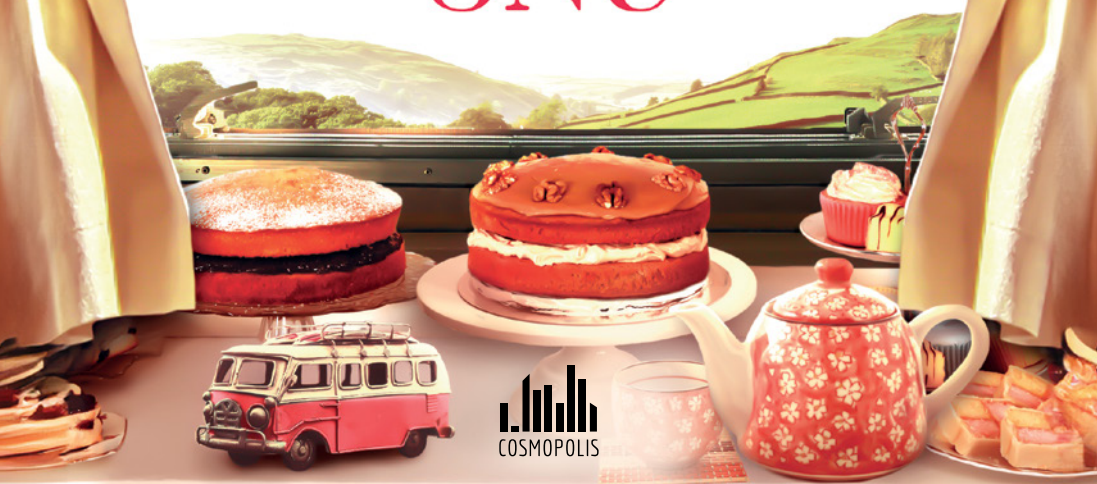
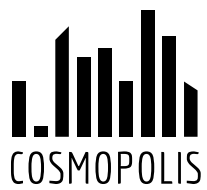

REBECCA RAISIN

Pojízdná
**ČAJOVNA
SPLNĚNÝCH
SNŮ**

COSMOPOLIS

REBECCA RAISIN

Pojízdná
ČAJOVNA
SPLNĚNÝCH
SNŮ

Přeložila Jana Kordíková

First published in Great Britain by HQ, an imprint of HarperCollins*Publishers* Ltd.
2019 under the title ROSIE'S TRAVELLING TEA SHOP
Copyright © Rebecca Raisin 2019

Translation © Grada Publishing a.s. 2024, translated under licence from
HarperCollins*Publishers* Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Jana Kordíková, 2024
Cover Design by HQ 2021

ISBN 978-80-271-5083-0

*Hrdinovi mého vlastního milostného příběhu,
táhle kniha je pro tebe, Ashley.*

KAPITOLA PRVNÍ

„Ty prostě vůbec nejsi spontánní, Rosie...“

Určitě jsem špatně slyšela. Když jsem unavená, mozek mi i při největším vypětí úplně nefunguje. Ale teď po dvaceti hodinách na nohou mi ta slova splývají a vůbec se mi nedaří rozluštit, co tím naznačuje.

Je sobota, 2. února, těsně po druhé hodině ranní, takže mi je oficiálně dvaatřicet. Za normálních okolností bych měla dávno spát, ale já se zdržela v práci, protože jsem se rozhodla, a to zcela spontánně, upéct dort se slaným karamellem, abych si ho pak mohla dát spolu s Callumem, doufala jsem totiž, že tentokrát na moje narozeniny nezapomene.

Nikdy si moc nepotrpěl na detaily, v tom jsme byli naprostý opak, tak si to snažím nebrat osobně, trochu ale doufám, že tohle je jenom předehra báječné narozeninové oslavy, a ne první známky hádky.

„Promiň, Callume, co jsi to říkal?“ snažím se ze všech sil mluvit vesele a s předstíranou energií piju laciné červené víno, které jsem objevila v zadní části skříně, poté co mi Callum oznámil, že by si rád promluvil. Nenápadně se dívám na stůl vedle sebe, jestli se tam neobjevil hezky zabalený dárek, ale bohužel na něm nic nestojí, až

na sloupeček starých kuchařek. Vždyť přece žádné dárky nepotřebuju, ne? Láska se dá prokázat i jinými způsoby, možná mi ráno připraví úžasnou snídani do postele...

Zavírají se mi oči. Už je dávno po půlnoci, bolí mě nohy a jsem k smrti utahaná. Svůdným hláskem mě láká měkounká postel. *Pojď ke mně a prospi se, Rosie!* volá. V bdělém a příčetném stavu mě nedokáže udržet ani myšlenka na kousek náramně chutného narozeninového dortu. Dobře ale vím, že se musím soustředit, protože Callum mi chce něco říct...

„Ty spíš?“ Jeho kňourání mě probere k životu. „Rosie, prosím, nekomplikuj to víc, než je nutné,“ prohlásí, jako bych snad tu únavu úmyslně předstírala.

Co nemám komplikovat – co mi uniklo? Zavrtím hlavou a doufám, že se mi rozsvítí. „Jak nejsem spontánní? Co tím vůbec myslíš!“ Možná je nervózní, protože se mi chystá ukázat dvě letenky na Bahamy. *Všechno nejlepsi, Rosie, běž si rychle sbalit!*

Vypustí ze sebe dlouhý a unavený povzdech, jako bych měla dlouhé vedení, a mě najednou zarazí, že na mě v tuhle pokročilou hodinu mluví v hádankách. Vždyť já už za pět hodin musím vyrazit na nákup ryb.

„Koukni...“ Pročísne si rukou řídnoucí zrzavé vlasy. „Asi nám je oběma jasné, že je po všem, ne?“

„Po všem?“ Spadne mi brada. Na jak dlouho jsem si to zdřímla? „Cože... s námi?“ Kvůli mé nevěřící atmosféře zhoustne. Tohle tedy oslavu narozenin nepřipomíná ani přibližně.

„Jo, s námi,“ potvrdí a odvrátí oči.

„Je po všem, protože nejsem...“, prsty ve vzduchu naznačím uvozovky, „dost spontánní?“ On snad do sebe nalil mé tajné zásoby sherry na vaření?

Manžel se na mě dál odmítá podívat.

„Jsi moc usedlá. Dny si plánuješ s vojenskou přesností – od chvíle, kdy se probudíš, až do okamžiku, kdy si jdeš lehnout. Všechno má přidělené časové okno. Nezbyvá ti vůbec žádný prostor pro zábavu a bezstarostnost, natož pak abychom spolu spali v den, kdy to nemáš naplánované.“

Možná jsem plánovačka, ale vzhledem k tomu, že pracuji jako zástupkyně šéfkuchaře v uznávané londýnské restauraci *Époque* oceněné michelinskou hvězdou, to ani jinak nejde. A jemu by to mělo být jasné, protože zastává stejnou pozici v jiné restauraci (která bohužel žádnou michelinskou hvězdu nemá). Kdybych náš společný čas neplánovala, tak bychom se vůbec neviděli! A nezvládla bych udělat všechno to, co je každý den potřeba udělat. Obrovský stres je dost mírné vyjádření.

„Já... já...!“ Netuším, co na to říct.

„Vidíš?“ Zpraží mě pohledem, jako bych byla vzpurné dítě. „Vždyť tobě je to úplně jedno! Víc emocí by snad projevila pokojová kytka! Občas jsi fakt jak leklá ryba, Rosie.“

Po tom obvinění sebou škubnu, jako by mi dal políček. „To bylo dost drsné, Callume. Jak mi můžeš něco takového říct?“ Musím upřímně uznat, že na veřejné projevy emocí si opravdu nepotrpím. Když chci člověku vyjádřit lásku, udělám to talířem jídla, na jehož přípravě si dám dost záležet. Já se totiž vyjadřuju přes vaření.

Pak mi to najednou dojde. „Máš někoho jiného.“

Má dost slušnosti na to, aby zčervenal.

Sevře mě pocit naprostého zoufalství a zvedne se mi žaludek. Jak mohl?

„No?“ naléhám na něj znovu. Když už mě tu ostřeluje pravdou zleva, zprava i zprostředka, tak by měl mít dost slušnosti na to, aby

se přiznal, že na našem... rozchodu má svůj podíl. Srdce mi úplně drtí pocit křivdy. Doufám, že spím a jenom se mi to zdá.

„No, mám, ale to přece není nic divného, ne? Vždyť jsme jako dvě lodi, co se v noci míjejí. Kdybys byla víc...“

„Neodvažuj se říkat spontánní.“

„... kdybys nebyla tak upjatá.“ Přiměje se k úsměvu. *Úsměvu.* Znam vůbec toho chlapa, kterému nedělá problém mi takhle dupat po srdci?

Neochotně pokračuje, obličej mu zrudne rozpaky. „Jde o to... jsi tak předvídatelná, Rosie. V tvojí budoucnosti, tedy vlastně v naší budoucnosti není žádné překvapení, protože ji máš naplánovanou na mikrosekundy! Nadosmrti budeš dělat zástupkyni šéfkuchaře, každý den si budeš od rána do večera plánovat. Od všech si budeš udržovat odstup. A i když od tebe odejdu, nic na mém životě nezměníš.“ Potřeše hlavou, jako bych ho zklamala, ale zjihne mu hlas. „Mrzí mě to, Rosie. Opravdu, úplně to mám před očima – nikdy se nevdáš a vypěstuješ si tu nejúspornější bylinkovou zahrádku na téhle straně Temže. Ale nepřeu ti to. Opravdu doufám, že si najdeš někoho, kdo tě rozpálí. Ale já to nejsem, Rosie.“

Co to jako má být? Takže on mi dává kopačky, a ještě mi tu plánuje staropanenskou budoucnost, kde mi společnost bude dělat jenom estragon? Tak to ani náhodou! Sice už jsem nespala celou věčnost, ale hlupáka ze mě nikdo dělat nebude. Láska, kterou k němu cítím, mi projede celým tělem, ovšem pak si vzpomenu na tu druhou ženu, což mě v mém odhodlání ještě posílí.

Vzdychne a vrhne po mně soucitný úsměv. „Nerad to říkám, Rosie, ale začínáš být jako tvůj táta. Nechceš opustit...“

„Vypadni,“ řeknu mu. Už ho nechci ani vidět.

„Cože?“

Tak leklá ryba, jo? „VEN!“ Zmůžu se na ten nejhlasitější křik, jakého jsem schopná.

„Já si myslel, že se nejdřív dohodneme, jak si rozdělíme majetek.“

„Vypadni, Callume, myslím to vážně.“ Neudělám mu tu radost, že bych se od něj nechala zadupat hluboko do země jen proto, že si myslí, že může.

„Dobře, ale tenhle byt si nechám já, ty si můžeš...“

„HNED!“ Ještě silnějším řevem překvapím i samu sebe. *Když mě chceš vidět pořádně rozpálenou...* „VYPADNI!“

Vyskočí z pohovky a pospíchá na chodbu, kde zahlédnu malou tašku, kterou si tam připravil, protože výsledek našeho „rozhovoru“ znal už dávno předtím. Naposledy se na mě provinile ohlédne a pak za sebou práskne dveřmi. A najednou je pryč.

Jako by nebylo nic těžkého mě opustit.

Lehnu si na pohovku, přitisknu si polštář k hrudníku a čekám, až se ta bolest o něco zmírní. Jak se to mohlo takhle pokazit? V jeho životě se objevil někdo jiný. Kde vůbec našel čas si s někým něco začít?

Jasně, já nikam moc nechodím, jenom pracovně, ale to je proto, že na to nemám čas. Rozhodně nejsem jako otec! Ne, Callum tenhle argument použil jen proto, že dobře ví, jak jsem na tohle srovnání citlivá.

Jed z jeho slov se mi šíří po duši a dostavují se pochyby. Opravdu nejsem dost spontánní a jsem příliš předvídatelná?

Musím uznat, že mám pocit, že stojím na místě, do všeho v životě se mi vkrádá nuda, a to včetně mého jídelního lístku. Jeden den splývá s druhým bez viditelných změn, možná až na denní menu. Jasně, moje kariéra se vyvíjí pozitivně, ale poslední dobou jako bych ztrácela nadšení. Už jsem pinzetou ozdobila výhonky mikrozeleniny tolik jídla, že toho mám až do konce života dost. Nebo servírování

miniaturních porcí za maximalistické ceny. Či neustálých hádek v kuchyni. Hluku, vzteku a zákeřných útoků. Že nikdy nevidím modré nebe ani západ slunce. Že se v rozumnou dobu nemůžu posadit vedle manžela na pohovku a hned neusnout.

Je to moje chyba? Opravdu jsem jako leklá ryba? Vyhovuje mi pravidelný rozvrh a řád, díky čemuž mám pocit, že dobře znám své místo ve světě. Všechno mám pod kontrolou a dokonale uspořádané. V mém životě nemá místo nepořádek, zmatek a chaos, žádná jeho část se mi nikdy nevymkne kontrole. Tahle potřeba neustále vše řídit je následek mého dětství. Opravdu jí teď padne za obět moje manželství?

Vždyť mi slíbil, že mě bude milovat v dobrém i ve zlém.

To mám doufat, že přijde k rozumu, nebo snad žádonit, aby se ke mně vrátil?

S povzdechem si dám ruku na srdce a snažím se tu bolest zmírnit. Už nikdy mu nebudu důvěřovat. Odjakživa si potrpím na pravidla, a když mě někdo podvádí... tak mu to prostě nemůžu odpustit.

Ale vždyť jsme přece měli naplánovaný celý život, ztraceně. Naše první dítě jsme chtěli počít v roce 2021, druhé pak roku 2023. A on si teď klidně takhle odejde! Copak nechápe, že jsem byla ochotná se pro naši budoucí úžasnou rodinu vzdát kariéry? Kariéry, na kterou jsem se tak nadřela? A udělala bych to moc ráda!

A teď přijde s tímhle?

V gastrosvětě se drby budou šířit jako požár ve stepi. Moje jméno bude zaznívat v souvislosti se skandálem, za který vůbec nemůžu. Trvalo mi patnáct let, než jsem se vypracovala na svou pozici, musela jsem kvůli tomu obětovat spoustu věcí, mimo jiné společenský život, volný čas a skutečná přátelství. Ale to všechno bylo součástí všeobecného obrazu, tapiserie utvářející celý náš život.

Když na to všechno myslím, rozbolí mě z toho hlava.

Nejradši bych se rozplakala, naříkala a trápila se kvůli té druhé ženské nebo se zvedla z pohovky a ten s láskou upečený dort hodila na zeď, případně ho s usazeným obličejem celý snědla, zkrátka předvedla nějakou dramatickou scénu jako z filmu – ale neudělám to. Místo toho tvrdě usnu a vzbudím se, až když mi ráno začne neskutečně brzy pípát budík. Zároveň mi začne být jasné, že prostě musím odjet z Londýna. Ve dvaatřiceti by mohlo přijít mé znovuzrození, ne?

Že nejsem dost spontánní? Že jsem leklá ryba? Stará panna? Jako můj otec?

Já ti ještě ukážu.

KAPITOLA DRUHÁ

Na tržišti v Billingsgateu se slaná vůně mořských plodů téměř vytrácí. Pospíchám do rybárny, rychle odříkám svou objednávku a obvyklému nezávaznému hovoru se raději vyhnou. John, který prodává ty nejčerstvější mořské produkty na téhle straně od Cornwallu, si mého rozrušení všimne.

„Co se děje, Rosie? Dneska jsi nějak jiná.“ Přeměří si mě od hlavy k patě, jako by se snažil odhalit, co se se mnou děje.

„Ale,“ říkám a v hlavě mi víří myšlenky, „ráno jsem nestihla čaj.“ To je moje další velká láska. Výroba čajových směsí pro nejružnější situace a nálady. Na probuzení. Na uklidnění. A na všechno mezitím. Aspoň mám záložní plán – kdybych někdy odešla z práce, mohla bych prodávat čaj!

John nakloní hlavu na stranu. „Nezdá se, že bys ho potřebovala, Rosie. Vypadáš plná života.“ Pokrčí rameny. „Což se o tomhle chlapíkovi říct nedá.“ Ukáže na mrtvého platýse, který na mě zírá zakalenýma očima. Pak ze sebe John vydá své charakteristické zahýkání a já sebou lehce trhnu, že mě taky přirovnává k leklé rybě. Moji objednávku zabalí a slíbí mi, že ji na ledu co nejrychleji dopraví do *Époque*.

Opravdu vypadám plná života?

Když mířím k řezníkovi, abych mu potvrdila objednávku na tento týden, tak mi to náhle dojde. Neměla bych být celá opuchlá, mít zarudlé oči a bolavou hlavu, protože jsem se celou noc převracela v posteli? Ale místo toho mnou proudí nezkrotná energie, protože mi dochází, že se chystám udělat něco, co se mi vůbec nepodobá, cosi troufalého a naprosto nečekaného – sice si ještě nejsem jistá, co přesně to bude, ale náhle zatoužím po obrovské změně. *Jejda.*

Vždyť já jsem přece předvídatelná Rosie. Žádné změny prostě nedělám.

Ale teď světu dokážu, že to není tak úplně pravda. Že rozhodně nepřeslapuju na místě. Překvapím dokonce i Calluma tím, že udělám přesný opak toho, co čeká. Ale musím jednat rychle, protože jinak se k tomu nikdy neodhodlám.

Předvídatelnost má i své nevýhody a je načase, abych vše trochu rozpohybovala. Rovnýma nohama skočila do nové skutečnosti.

Zatím však ještě netuším, jaká přesně bude.

Když pomyslím na svého kdysi tak báječného, milujícího rusovlasého manžela, sevře se mi hrudník. Ty myšlenky co možná nejrychleji vyženu z hlavy. Jdu dál, v hlavě si opakuju mantru: *nesmíš se zhroutit, drž se* a slibuju si, že až budu sama, budu si naříkat, co hrdlo ráčí.

Zajdu k řezníkovi na boroughském trhu, pak ještě do francouzské pekárny a nakonec i k našemu dodavateli čerstvé zeleniny, čímž vyřídím všechny pochůzky a můžu se pustit do přípravy obědů.

Když dorazím do restaurace *Époque*, najdu naši provozní, jak je zabraná do jakýchsi čísel a před sebou má postavený nedotčený hrnek horkého espressa. Sally mám ráda odjakživa – je to hubatá a veselá dívka z Glasgow, která kouří jako tovární komín, ale svou práci odvádí přímo skvěle.

„Dáš si kafe?“ zeptá se nepřítomně a listuje papíry.

„Jo. Chci si promluvit,“ oznámím jí, odložím si tašku na lavici a posadím se k ní ke stolu.

„To zní dost zlověstně.“ Rychle se na mě podívá, pak odběhne ke kávovaru, který jí prská a syčí pod rukama.

Rozbolí mě z toho hlava. Nedělám náhodou velkou chybu? Vždyť po změně toužím už tak dlouho. Jenomže teď jde dost těžko poznat, jestli si náhodou jenom něco nenalhávám. Callum mě přiměl k akci, ale není to ode mě nic nerozvážného, nebo snad ano?

Uvnitř mě sice nahlodávají pochybnosti, ale navenek si zachovávám klid a působím vyrovnaně. Rozvážu si šátek a rozhlížím se po restauraci. Do přední části podniku se moc často nedostanu. Když jsem v *Époque* začínala, byla zařízená v secesním stylu, ale od té doby prošla řadou rekonstrukcí a teď se honosí industriálním stylem. Každý úspěšný londýnský podnik musí držet krok s dobou, aby dál byl „in“ a nezačal být „out“.

A pro kuchyň platí to samé. Pořád musím být ve střehu a vyhlížet další novou gastronomickou senzaci. Jídla, která hostům vyrazí dech, zajistí nám skvělé recenze a rezervace na příštího půl roku.

Vyzkoušela jsem všechno, co snad existuje: molekulární gastronomii, smyslovou gastronomii, multisenzoriální gastronomii. Sice to všechno vypadá velmi působivě a nasýtí se tím mysl, tělo i duše, ale čas od času mám spíš chuť připravit hrnec sytého jídla pro zlepšení nálady, bez žádných zbytečných ozdob. Věnovat se poctivým a v tom nejlepší smyslu obyčejným jídlům, která člověku zaplní břicho a zahřejí u srdce. Ovšem to se v michelinské restauraci jako *Époque* nikdy nestane.

Sally se vrátí a postaví vedle mě malý hrnek. „Tak sem s tím,“ prohlásí a přejede mě pohledem od hlavy k patě. Já tenhle její naprosto

přímý styl jednání zbožňuju. Nehraje si se slovíčky a člověk pokaždé ví, jak na tom je. Když se k ní chováte dobře, máte kamarádku až do konce života, pokud ji ale nějak naštvete, můžete zapomenout na to, že byste si v Londýně někdy našli v práci v oboru. Sally už v něm totiž pracuje neskutečně dlouho, proto se zná se všemi, co něco znamenají. Vycházíme spolu dobře, protože mě bere takovou, jaká jsem, jako gastrofanaticku. Navíc jí chutná moje nadvakrát pečené sýrové suflé.

„Chtěla bych dát výpověď,“ prohlásím a sebevědomí, které se mi ozývá v hlase, překvapí i mě samotnou. S takovýmhle tónem bych sama sobě dokázala nalhat, že vím, co dělám! Protože co to sakra vlastně dělám?

Dávám výpověď?

Doufám, že se mi co možná nejrychleji s ústy sladí i mozek.

Sally našpulí rty a přikývne. „A nemyslíš si, že je to jen přehnaná reakce na to, co ti provedl ten strašnej chlápek, kterého sis vzala za manžela?“

„Takže už jsi o tom slyšela?“ Tohle je rekord i na poměry londýnského gastropodniku.

Neutrálně pokrčí rameny a snaží se to nějak odlehčit. „Víš, jak to chodí. Něco se o něm šušovalo, ale já nikdy neměla žádné důkazy, tak jsem radši nic neříkala.“

Jak dlouho už ten poměr asi trvá? To si užívají žhavý, vášnivý a neplánovaný sex, zatímco já dřu v práci? Srdce se mi bolestivě rozbuší v hrudníku, jako by se připravovalo na útok. Já se však přesvědčuju, abych se tomu nepoddávala. On si přece nic takového nezaslouží. Ta krysa. Čuně. Neschopnej podvodník. Jenomže to tak hrozně bolí.

„Tak kdo je to?“ Nerada se na to ptám, zároveň ale potřebuju zjistit, kým mě nahradil.

Sally si z kabelky vytáhne cigaretu a zapálí si, i když je restaurace přísně nekuřácká a je v ní tolik požárních hlásičů, že když začnou houkat, dorazí sem snad polovina londýnských hasičů.

Když mi neodpoví, dál na ni naléhám. „Můžeš mi to říct, Sally, fakt.“

Ona rozzlobeně mlaskne a pokračuje: „Nejradši bych mu zakroutila tím jeho hubeným krkem! Vždyť ten chlap už ti provedl tolik svinářen.“

Nerada se vracím do minulosti. K čemu by to bylo? Sally si na Calluma nikdy úplně nepotrpěla, protože se domnívá, že se jenom přiživuje na mém úspěchu. A nějaký čas to tak opravdu bylo. A jednou, ještě před svatbou, se mi tak trochu snažil ukrást moje místo, což mu Sally nikdy nezapomněla. Já až do tohoto okamžiku ano. Očividně jsem se při výběru manžela řídila chybným úsudkem. Ale tenkrát jsem se na něj dívala zamilovanými očima a svět byl procházka růžovou zahradou.

„Tak kdo je to?“ pobízím ji.

„Khloe,“ oznámí mi a neochotně si vzdychne.

Potřesu hlavou. „Proč je to pokaždé řadová kuchařka? To je takové klišé. A navíc Khloe, která se píše s K, proboha.“ Tu mrchu s exotickými očima jsem potkala na jedné oborové akci, kde se mi skutečně představila jako „Khloe, co se píše s K“. Kdo něco takového dělá? Kardashianky a zlodějky manželů.

Což znamená, že Khloe pracovala pod ním – a to doslova i obrazně. Ta myšlenka mi v ústech nechává pachut', tak se napiju hořké kávy, abych ji spláchl.

Sally se ke mně nakloní a prohlíží si mě, jako by čekala, jestli se rozpláču, uroním aspoň jednu slzu, zachvěje se mi spodní ret, jestli nějak, jakkoli, dám najevo, že nejsem robot, ale já použiju veškerou

svou vůli, abych si zachovala klid, a pořád se přesvědčuju, že on si přece žádnou hysterii nezaslouží. Vždyť jsem přece profesionálka, rozhodně se v práci nerozbrečím. A právě tohle sebeovládání způsobuje, že si o mně lidi myslí, že jsem odtažitá, tvrdá, podivínská, přitom pro mě ve skutečnosti platí pravý opak a dělám to kvůli své ochraně.

Uvnitř se mi svírá a kroutí srdce, ta strašlivá bolest snad nikdy nepomine. Scvrkne se mi srdce jednou provždy a opravdu se ze mě stane osamělá stará panna? Nebo to snad vyřeším nějakým náhodným sexem? Ne, chtíč mi rozhodně nepomůže, jenom láska.

Když se dozvím o Khloe, jenom to posílí moje odhodlání, Londýn je pro mě momentálně příliš toxický. Musím mezi sebou a velkoměstem, které jsem tak dlouho milovala, vytvořit dostatečný odstup.

Sally mě láskyplně pohladí po paži. „Všechny ty řeči utichnou. Musíš se soustředit, usilovně pracovat a tu bouři nějak přečkat. Nesmíš se kvůli tomu zmetkovi vzdát kariéry. Prosím. Nadřela ses mnohem víc než kdokoli jiný, koho znám. Tak to teď nesmíš promarnit.“

Dopřeju si chvilku, abych nějak rozluštila své emoce. Nakonec prohlásím: „Nejde jen o něj, Sally, ale o mnohem víc. Už nějakou dobu ve mně hlodá pocit, že mi život protéká mezi prsty. Makám tady od sedmnácti. A teď jsem v nejlepší životní fázi, a když se nerozhlednu kolem sebe, tak mi to uteče. To, co mi provedl Callum, všechno možná urychlilo, ale není to jediný důvod. Přísahám, že to rozhodnutí není neuvážené a nedělám ho jenom kvůli němu.“ Když mi ta slova vyklouznou z úst, cítím, že jsou pravdivá. Už opravdu dlouho nejsem šťastná, ale přičítala jsem to přepracování, životní únavě, všední monotónnosti.

„Chápu. Ale dodržíš čtyřtýdenní výpovědní lhůtu, že jo?“

Přikývnu.

„A využij ten čas k tomu, aby sis to všechno zvážila. Důkladně se nad tím zamyslela. Zatím za tebe nebudu hledat náhradu, Jacques to měsíc vydrží, dokud se definitivně nerozhodneš.“

Náš slavný šéfkuchař Jacques nebude rád, že musí čekat, až se uráčím vyslovit. Spolupráce s ním vůbec není příjemná. Vlastně dělám práci za něj, zatímco on se naparuje v lokále, pak se vrátí do kuchyně, začne štěkat rozkazy a nadávat. Když jeho hvězdná sláva sílila, já stoupala v jeho stínu a vzájemně jsme se neochotně respektovali. Sice má ego velikosti *Titaniku*, ale zároveň mě nechává sestavovat jídelníček a v kuchyni mám naprostou svobodu, a on si za to jen přisuzuje zásluhy.

„Díky, Sally, jsem ti za to moc vděčná. Ale jsem si poměrně jistá, že klidně můžeš začít s pohovory.“ Nemá cenu nic předstírat. Bez zástupce šéfkuchaře se kuchyně neobejde, a i když si na Jacquesa úplně nepotrpím, ostatní zaměstnance mám ráda, tak bych jim svým odchodem nerada zkomplikovala život.

Poté, co mě Sally pevně obejmě, od ní odejdu a zamířím do kuchyně, abych tam roznesla čerstvé suroviny, připravila denní nabídku a doufala, že se mě ostatní personál nebude všetečně vyptávat. I když jim určitě hned po probuzení o mně a Callumovi přišly šťavnaté esemesky.

Tak už to na gastroscéně chodí.

KAPITOLA TŘETÍ

Po podivně klidné nedělní směně jsem doma dřív než obvykle. Proto mám dost času babrat se v tom, jestli mě náhodou neopustil zdravý rozum. Kdo z práce odchází takhle narychlo?

Na telefon mi neustále přicházejí zprávy stylu:

Zlato, že to ten hajzl neudělal? Ozvi se. Kimmy

Lámu si hlavu, kdo může být Kimmy, ale nikdo mě nenapadá. Potom se mi ozve Leroy, o kterém si matně vybavuju, že pracuje s Callumem.

Takže ty odcházíš? Jestli jo, mohla by ses za mě přimluvit u Jacquese?

Zbytek se nese v podobném duchu a lidé chtějí získat nějaké interní informace. Nikdo se nenabídne, že by se mnou zapil můj zármutek nebo mi přinesl dort, abych ho zajedla. A vzhledem k tomu, že to všechno jsou kuchaři, se mě to dotýká.

Buď se zajímají o drby, nebo o moje místo. Supi.

Moc se v tom nebabráám – jen asi každou hodinu. Ale jestli jsem

v něčem dobrá, tak v plánování. Nové životní cesty a scénáře, co dělat, a naopak nedělat, a tak podobně. Sepíšu si několik variant, a když si představuju snad tu nejhorší, uvědomím si, že poprvé v životě absolutně netuším, co dělat nebo kam se po ukončení výpočtní lhůty vrátit.

Ta myšlenka je naprosto děsivá. Ale také v jistém smyslu osvobozující.

Místo zástupce šéfkuchaře v *Époque* totiž lidé opouštějí jen, když se přiřazení do královské rodiny nebo vyhrají v loterii, a proto si tuhle představu takhle užívám. Vůbec nikdo, a to včetně mého manžela (nebo už mu mám říkat bývalého manžela?), nečeká, že něco takového udělám.

V kuchyni se proslychá, že budu pracovat ještě víc a v té bláznivé posedlosti se od sporáku neodtrhnu. Že budu dělat za tři lidi, a až se ze mě stane osamělá stařena, tak mě z kuchyně za mého zuřivého odporu vynesou. Což se asi dalo čekat.

Víno mi pomáhá si trochu pročistit hlavu, piju pomalu, užívám si lahodný shiraz, který mi Sally vrazila do ruky na konci směny se slovy: *Zítří si užij den volna, ale všechno si promysli...*

Protože se lahev nějak záhadně vyprázdnil, otevřu si jedno ze svých laciných vín a procházím si na internetu nejružnější blogy. Doufám, že mě díky tomu něco napadne a získám na věc náhled z nové perspektivy. Vybírám si povzbudivé blogy na téma životní změny a plynutí s proudem života.

Zatímco upíjím víno, pročtu si neskutečnou spoustu příběhů o přerodu a o tom, jak lidé dali všechno všanc. O rodinách, které vzaly děti ze školy, aby mohly cestovat. O nezadaných ženách (mezi něž už taky patřím!), které zahodily měchačky, přebraly otěže svého života a začaly se řídit vlastními pravidly. O lidech, již provozovali

pojízdná občerstvení. Keramické dílny v karavanech. Hudebníci hrajících ze svých pojízdných příbytků. Řemeslníci, kteří vyrábějí šperky u moře, a když své zboží prodají, vydávají se dál za sluncem. Kroutím hlavou. Na světě jsou úplně zástupy lidí, *co si život vychutnávají plnými doušky...*

Mohla bych k nim patřit i já? Asi ne.

Ale mohla bych se přece podívat, kolik různé obytné vozy stojí, ne? Za kouknutí nic nedám a nic nekupuju. A i kdybych snad sebrala odvalu a rozhodla se pro naprosto odlišný životní styl, musela bych nejdřív strávit měsíce průzkumem, jestli by to vůbec šlo. A musím přece brát v úvahu i svůj byt. Majetek. Peníze. Takže zkrátka zůstávám uvězněná tady. Uvědomím si, že my lidé máme sklony k tomu budovat si životy, které nás pak v sobě vězní. Loknu si vína a přemýšlím, jak se asi vymotám z toho zmatku, ve kterém jsem se ocitla...

Druhý den se probudím s příšernou kocovinou. Bušení v hlavě se podobá bzučení zvonku u dveří. Můj jediný den volna a žádostivě očekávaný dlouhý spánek přišly vniveč. Kvůli nadměrné konzumaci vína a tomu člověku, který se mě neostýchá přijít navštívit, podívám se na hodiny, před osmou ráno. To by přece měl být trestný čin. V duchu se proklínám, že jsem nalačno vypila tolik červeného vína. Ale já zkrátka neumím vařit jen pro jednoho.

Bzučení pokračuje a mně to najednou dojde. To je přece Callum, který přišel k rozumu a uvědomil si, jak moc se předtím zmýlil. Nasadí svůj provinilý úsměv, při kterém ukáže mezeru mezi zuby, a přerostlé zrzavé vlasy mu budou zplihle viset přes oko, aby svůj

omyl nějak zakryl. A já mu s radostí řeknu, že se může pěkně zase otočit a jít tam, odkud přišel!

Vyskočím z postele a začne se mi točit hlava. Proboha živého, kolik jsem toho v noci vypila? Neříkejte mi, že budu jeden z těch ubožáků, co se rozhodnou upít k smrti a prázdné lahve od vína používat jako mikrofon při neplánovaném pěveckém vystoupení. Pak se mi vybaví matná vzpomínka – opravdu jsem v noci zpívala karaoke a natřásala se před zrcadlem? I když mě ta představa dost vyvede z míry, bzučení zvonku je natolik nesnesitelné, že radši rychle pospíchám otevřít.

S rukou na zdi naberu rovnováhu a lituju, že jsem si předtím nestihla vyčistit zuby a nemám po ruce nějaké prášky na bolest. *Blé*. Rychle si prohrábnu vlasy rozčuchané z postele a s úšklebkem otevřu.

Ale Callum to není.

A já si najednou uvědomím, že jsem bez podprsenky, mám na sobě těsné tílko a staré Callumovy tepláky, které jsou mi tak velké, až mi skoro padají. A to rozhodně není vhodné oblečení. S širokým úsměvem, kterým se snažím zakrýt rozpaky, se zoufale chytnu věšáku po své pravici a přemýšlím, kdo by ten cizí muž mohl být. Když prsty konečně nahmatám bundu, rychle si ji obléknu.

„Omlouvám se,“ prohlásím. „Nikoho jsem nečekala.“

V obličejí postaršího muže se objeví zmatený výraz. Má na sobě obnošený kabát, džíny a laskavě se na mě usmívá. Nevypadá jako Londýňan – na to má moc měkký a přátelský výraz a příliš upřímný obličej, takže připomíná laskavého prarodiče. „No,“ prohlásí a poškrábe se na krku. „Vždyt jste přece říkala, že když sem dorazím brzy, tak jste ochotná si připlatit.“

Ježíšikriste! Že si připlatím? To má být nějaký gigolo? Na to mi připadá až moc starý. Ne že bych s podobnými službami měla

nějaké zkušenosti, ale i tak. To jsem se včera opila tak moc, že jsem se svou situaci rozhodla řešit takhle? Mně snad začíná přeskakovat!

„Omlouvám se, měla jsem dost náročný den...“ Kruci, vždyť je teprve osm. „Teda vlastně noc...“ hlasitě zakašlu, „jako tu včerejší.“
Radši už zmlkni!

Přikývne, ale v očích se mu objeví ustaraný výraz. „Tak, chcete se na ni zajít podívat?“

Zaplaví mě úleva. *Na ni?* Já si koupila štěně? Nebo něco ještě lepšího – desetiletou záchranářskou fenku, která po letech v útulku potřebuje trochu lásky? Takže dítě v roce 2021 si můžu škrtnout, adoptovala jsem si chlupáče, který se ke mně bude tulit mnohem lépe, než to kdy dokázal Callum. To dává smysl. Na světě je spousta zvířat, která čekají na adopci, a já se v duchu poplácám po zádech, že mě tohle napadlo.

„Jo, jasně,“ odpovím a zapnu si bundu. Druhou rukou si přidržuju příliš volné kalhoty. Poznámka pro příště: v obdobích prudkých životních změn zásadně nos vlastní pyžamo.

Klopýtám za ním ze schodů a představuju si, jak dokonalý bude můj zvířecí společník. Může mě v noci hrát, stane se mým nejlepším kamarádem, nejuvěrnějším...

„Tak tady je.“ Ukáže, ale na mě nic nevyskočí. Výhled mi totiž zakrývá velká fuchsiová dodávka parkující u okraje silnice. Zkoumám zaparkovaná auta, jestli v nich neuvidím zvířecí hlavu, vlhký čenich, od kterého se bude mlžit okénko, ale žádného živočicha nemůžu najít.

A právě když se ho na to chystám zeptat, předá mi klíčky. „Platba kreditní kartou bez problémů prošla, takže už je jenom vaše. Všechno vám ukážu.“

Kreditní kartou?

Cože?

Co jsem to jenom udělala?

Ten podvodník a zloděj mých peněz otevře růžový karavan a ukáže mi velmi útulný obytný prostor s malou kuchyňkou, miniaturním dřezem, elektrickou plotýnkou a troubou. Zaplaví mě záchvat klaustrofobie. Je to tady tak stísněné, že si vůbec nedokážu představit, že tu někdo může bydlet. Zároveň je ve vzduchu cítit slabá vůně skořicového cukru, což u mě vyvolá lehký úsměv, jako by ten, kdo tu vařil naposledy, připravoval jídlo pro dobrou náladu.

„Tady je jídelní kout,“ ukazuje mi s hrdostí v hlase na výklopnou dřevěnou desku se dvěma lavicemi se sedáky, které zvedne a ukáže se, že obsahují úložné prostory. Zdá se, že všechno tady má několik funkcí.

Vedle jídelní části je pohovka pro jednoho, nad kterou jsou zavěšené rohové úložné skříňky růžové barvy. Vzadu zahlédnu ložnici, tak do ní nakouknu. V posteli je pěkné ložní prádlo a uprostřed láskyplně leží růžový polštářek. Z důvodu, kterému zatím nerozumím, se mi z toho svírá srdce.

Obytnou a odpočinkovou část odděluje průhledný závěs s květinovým vzorem. Je tu i tak úzká koupelna, že do ní člověk musí vcházet bokem, je však udržovaná a dokonale čistá. Obklady jsou samozřejmě růžové a postupně mi přirůstají k srdci, protože chápu, že všechno zařízení musí být barevně sladěné. Není tu nic navíc, všechno má nějaký účel. Vůbec to není kýčovitě, spíš hezky útulné. Jako by se někdo hodně snažil, aby zdejší prostředí na dlouhých cestách bylo hezké a pohodlné.

Ale já přece nikdy nic nedělám unáhleně. Natož pak abych kupovala karavany za... najednou se mi celé tělo sevře hrůzou z toho, co jsem to provedla.

„Omlouvám se, ale na jaké ceně jsme se... dohodli?“

Zamračí se. „Na pěti tisících librách, a když se sem dostanu do osmi ráno, tak mi dáte pět set navíc. Jel jsem celou noc.“

Sakra práce.

Co si s tím asi tak mám počít? Bydlet v tom? Může se s tím vůbec jezdit po silnicích? Zvládnou tuhle obrovskou, dlouhou a mohutnou příšeru řídit? A mohli byste mi laskavě říct, kam s ní mám vyrazit? Co když je to jeden z těch chlapů, kteří lidi sledují po internetu? Tohle se mi fakt vůbec nepodobá.

V mozku se mi rozléhá hlasitý jekot.

„Mrzí mě, jak to dopadlo s Callumem,“ začne. „Ale udělala jste správně, že chcete opustit nezdravé prostředí velkého města a vyrazit na cesty. Najdete tam samu sebe, Rosie.“

Panebože. Já si koupila tuhle fuchsiově růžovou příšeru. Už nikdy nebudu pít.

„Jo, no, většinou jsem úplně mimo,“ prohlásím a ovládnou paniku. „Takže jestli najdu samu sebe, bude to super.“

Rozplývá se o mnoha úložných prostorech a kilometrech naještějších na jedno natankování, povoleních, parkování a spoustě jiných věcí. Já ho po chvíli přestanu poslouchat a nemůžu popadnout dech. Pět tisíc pět set liber! To jsou v podstatě veškeré moje úspory. Tu kreditní kartu budu muset splatit. Budu to všechno muset splatit. Budu muset...

„Vzadu jsou stolky a židle, dokonce i přenosné ohniště pro chladné dny, zákazníci u něj rádi postávají s horkým kakaem v ruce.“

„Zákazníci?“

Podívá se na mě, jako by se obával, že mi přeskakuje, což se očividně děje. „No, přece zákazníci vaší pojízdné čajovny, vy už si na to nepamatujete?“

„Teda...“

„Chcete se vrátit k vaření jídel, co zahřejí na duši, velkých porcí vařených s láskou, na kterých nebudou žádné mikrovýhonky. Které budete podávat s hrnky ručně připravovaných čajových směsí. Nedělní čajové dýchánky. Jste přece Rosie, ne?“ Nejistě se mu stáhne obličej.

„Jo, jsem Rosie. A ano, pojízdná čajovna, samozřejmě, už si vzpomínám. Jen jsem si ještě nestihla dát čaj, tak jsem taková pomalejší.“ Momentálně by se mi fakt skvěle hodila moje uklidňující směs – listy slézu, heřmánek a máta totiž spraví úplně všechno. Tedy možná až na to, když se někdo rozhoduje z náhlého popudu pod vlivem shirazu. Na tenhle problém jsem žádnou čajovou směs zatím nepřipravila.

Ještě jednou se podívám na dodávku a v mysli se mi začíná formovat nejasná představa. Pojízdná čajovna by mohla fungovat. Vždyť já se přece opravdu chtěla vrátit ke kořenům, péct obří várky sušenek, jablečných kramblů a vrstvených dortů plných rumu. Bochánky s domácím džemem a hustou smetanou. Sytá výživná jídla, která vás zahřejí zevnitř, velké misky dušeného masa s omáčkou a vydatné polévky. Nebo rýžová kaše se skořicí. Tedy základní recepty, které vám naplní břicho a za studených večerních nocí zažehnou nepříjemný chlad.

A moje opilé já si zřejmě vymyslelo plán, že ve spojení s ručně míchanými směsmi čajů to bude prostě úžasné, jen si na něj musím vzpomenout. *Pojízdná čajovna...*

„Tak...“ Muž z tašky vytáhne nějaké papíry. „Stačí tohle vyplnit, a Růžena bude vaše.“

„To auto se jmenuje Růžena?!“ vzpomenu si na růžový polštářek, který hrdě ležel uprostřed postele, jako by mi to mělo dávat nějaký smysl. Ale co? Proč?

Zasměje se a trochu zčervená. „To vymyslela moje manželka. Nějakou dobu jsme s Růženou jezdili, jenomže žena pak onemocněla.“

„Doufám, že už je jí lépe.“ Jakmile ta slova dořeknu, pochopím, že už je nemůžu vzít zpátky.

Vrazí si ruce do kapes a má skelný pohled. „Bohužel už tu s námi není. Ale víte, Rosie, byla stejný blázen jako vy...“

Blázen? Už mi říkali i hůř.

„... a myslím, že by měla radost, že Růžena přejde do tak...“ Zrudne, zamumlá něco nesrozumitelného a pak se vzpomátuje a dodá: „Do tak dobrých rukou.“

To zaškobrtnutí mu odpustím, taky bych si nebyla úplně jistá, kdybych Růženu předávala zrovna sobě. Vždyť musí obsahovat tolik vzpomínek na cesty, které spolu podnikli.

Najednou si všimnu, jak se mu ta ztráta zračí ve vráskách na obličeji. „To mě moc mrzí. Slibuju, že se o Růženu budu dobře starat.“ Je zvláštní, že k tomuto muži cítím jisté pouto. I k Růženě. Jako by mi jeho žena vzkazovala: *Následuj své srdce.*

„Podnikneme spoustu dobrodružství.“ Čímž vjedu do města s názvem „Fakt mi přeskakuje“, které má jediného obyvatele.

Zjihne mu obličej a otře si uslzené oči. „Rosie, dejte na mě – život tak rychle utíká. Když se vydáte na cestu, přinese to spoustu překážek, ale nic se nevyrovná prosté radosti, kterou objevíte v odlehlém koutě země. Dávejte na sebe pozor a nechávejte svou mysl otevřenou všem možnostem...“

Celá se chvěju očekáváním a v obličeji se mi začíná objevovat úsměv. Kdo tvrdí, že nejsem spontánní? S Růženou se vydáme na neskutečnou výpravu, kterou jsem měla podniknout už dávno... Ale jak si to budu moct dovolit? A kam vyrazím?